

[Hanne Reintoft.]

sation netop har gjort opmærksom på det, vi frygtede, at nye regler ville nødvendiggøre flere lægebesøg i hjemmet i stedet for behandling hos lægen. Jeg kan dele fru Ebba Stranges betænkeligheder ved, at nogle mennesker slet ikke kommer af sted til læge, ikke mindst i de landsdele, hvor det ligger meget ubekvemt at komme derhen.

Vi er heller ikke tilfredse med fastlæggelsen af kilometergrænsen, afstanden er alt for stor. Der findes stadig væk områder, ikke mindst på landet, hvor der måske kun er en 3-4 km, men hvor der ikke er offentlige befordringsmidler, og hvor folk faktisk er henvist til at tage taxa, og det er der mange der ikke har råd til.

Der er stadig væk også en uheldig byrdefordeling i hele det lovforslag, og vi må altså endeligt stemme imod, selv om i har haft sympati for dele af tankerne bag disse forslag.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Jeg vil gerne takke for den tilslutning, forslaget har fået, og takke udvalget for det arbejde, der er gjort. Jeg forstår jo, at der stadig væk fra et par sider er indvendinger imod, at vi gennemfører forslaget om indskrænkningerne i fribefordringen; men flertallet er positivt indstillet over for det, og det er jeg glad for at kunne konstatere. Jeg finder det hensigtsmæssigt, som fru Karen Thurø Hansen foreslog, at forslaget går tilbage til udvalget, således at vi kan få det gennemført i samhörighed med de øvrige lignende forslag, vi behandler.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den ændrede affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om børne- og ungdomsforsorg. (Økonomiske maksimumsgrænser for daginstitutioner m. v.).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 135) findes i tidenden sp. 5059, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 689).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden:

Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister. (Økonomiske maksimumsgrænser for alderdomshjem og plejehjem).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 136) findes i tidenden sp. 5059, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 689).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer og spørgsmål om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Eva Gredal (S):

Vi stillede ved første behandling af disse to lovforslag en række spørgsmål, og vi har fået opklaret disse spørgsmål, bl. a. spørgsmålet om, hvorvidt de aldersintegrerede institutioner var inde under maksimumgrænserne. Vi har fået oplyst, at det er de ikke.

Ministeren har ligeledes stillet sig velvilligt over for at ændre på maksimumgrænserne, for så vidt angår de halvdagsinstitutioner, som har to hold hver dag; i forhold til dem, der kun har ét hold om dagen, er de meget dårligt stillet, og jeg har forstået på ministeren, at han straks vil søge at få iværksat en undersøgelse, så dette kan blive ændret.

Vi har selvfølgelig også opholdt os en hel del ved spørgsmålet om forældrebetaling, og som det fremgår af betænkningen, har ministeren lovet, at han, så snart undersøgelsen vedrørende børneinstitutionerne, som for tiden foretages af socialstyrelsen, er tilende-

[Eva Gredal.]

bragt, vil han vende tilbage til spørgsmålet om forældrebetaling. Vi har stadig væk tomme institutioner og dyre institutionspladser, så vi regner med, at vi hurtigt kan få en diskussion om, hvorledes forældrebetalingen skal være for eftertiden.

Vi er også tilfreds med, at ministeren har givet tilsagn om, at børn fra truede miljøer stadig væk kan have lægetilsyn.

Med hensyn til økonomiske maksimumsgrænser for plejehjemmene har det været et spørgsmål for os, om også de plejehjem, der har særlig plejekrævende patienter, kunne være dækket af denne ordning med maksimumsgrænser, og vi har fået ministerens nærmere præcisering af over for udvalget, at det skulle være tilfældet.

Vi kan indstille begge lovforslag til vedtagelse.

Ib Andersen (FP):

Lovforslaget om børne- og ungdomsforsorg kan i det store og hele få tilslutning fra fremskridtspartiet. Det er helt i tråd med vores politik at indrette loven på en måde, der opfordrer kommunerne til at spare. Selve besparelserne på ca. 22 mill. kr. i finansåret 1974-75 på grund af maksimumsgrænserne er også et af de punkter, fremskridtspartiet kan hilse med stor tilfredshed.

Men lovforslaget har efter vor mening et par skønhedsfejl, som vi i betænkningen sammen med Danmarks retsforbund har afgivet mindretalsudtalelse om. Det drejer sig først om formuleringen og betydningen af sætningen i betænkningen, der lyder:

„... maksimumsgrænsen tænkes fastsat på grundlag af såvel lønudgifter som øvrige driftsudgifter, eksklusivt ejendomsudgifter.“

Vi mener, det er uheldigt, at løn- og driftsudgifter er inden for samme rammebeløb, og ønsker i stedet særskilte maksimumsgrænser indført for henholdsvis lønudgifter og driftsudgifter. Det kan få uheldige virkninger for institutionerne, hvis adgangen til at overføre beløb fra driftskontoen til lønkontoen opretholdes.

Jeg kan nævne et eksempel fra 1973, altså sidste år, hvor pædagoger inden for ånds- svageforsorgen gjorde et lønkrav gældende over for budgetministeren. Det drejede sig om at forhøje tillægget, når man var på fe-

riekoloni, fra 60 kr. til 90 kr. om dagen på hverdage og fra 90 kr. til 120 kr. om dagen på søn- og helligdage.

Man fik blankt afslag fra daværende budgetminister Per Hækkerup, og gennem flere måneder truede pædagogerne med at boykotte feriekolonierne, hvis de ikke fik deres krav opfyldt. Samtidig udtalte de i presse og fjernsyn, at disse koloniophold havde en meget stor pædagogisk værdi for børnene, samtidig med at forældrene kunne få lejlighed til at tage på ferie i det tidsrum, børnene var i koloni, nemlig i 14 dage. Konfliktten endte med, at pædagogerne fik deres forhøjelse, men på bekostning af forældre og børn, idet koloniopholdet blev skåret ned fra 14 dage til 10 dage. Jo vist har det pædagogisk værdi at sende børn på feriekoloni, men værdien overstiger dog ikke pædagogernes egne lønkrav.

Det er lignende tilfælde i fremtiden vi vil prøve at gardere os mod ved at adskille maksimumsgrænserne for løn- og driftsudgifter.

I en anden udtalelse i betænkningen af samme mindretal ønsker vi lægetilsynet på daginstitutionerne helt afskaffet, fordi lægen kun henviser til barnets egen læge og altså ikke selv foretager behandlingen. Endvidere skal han kontrollere, at barnet har været hos læge. I praksis er det jo sådan, at når lægen kommer, fortæller institutionens daglige leder, hvilket barn han skal se på. Det er altså personalet, der i første omgang har opdaget, at lille Peter har ondt i ørerne el. lign. Derfor mener vi, at den daglige ledelse lige så godt som lægen kan oplyse forældrene om, at de skal søge læge, når de har konstateret, at der er et eller andet i vejen med barnet. Kontrollen med, om barnet virkelig har været til læge, kan lige så godt og på lige så betryggende vis foretages af personalet. Endvidere har vi jo den sociale bistandslov liggende på bordet; her har man lagt stor vægt på den opsøgende virksomhed, og det gælder jo især personalet på institutionerne, så hvis det konstateres, at forældrene ikke har efterkommet opfordringen til at gå til læge med barnet, står der jo i bemærkningerne til bistandslovsfor- slagets § 19, at socialministeren bemyndiges til at fastsætte regler om underretning for personer, der under udøvelse af deres erhverv får kendskab til et behov for hjælpeforanstaltninger; i medfør af bestemmelsen

[Th Andersen.]

vil der kunne fastsættes regler om indberetningspligt for praktiserende læger.

Dette vil betyde, at både den daglige ledelse og institutionslægen har indberetningspligt, og det synes for os at være for meget af det gode. Vi vil i fremskridtspartiet stille ændringsforslag på disse to områder og vil i den forbindelse anmode om fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

I øvrigt stiller fremskridtspartiet sig positivt over for såvel lovforslag nr. 135 som nr. 136.

Grethe Philip (RV):

Det radikale venstre kan tilslutte sig det sigte, der ligger i ministerens forslag. Der har under drøftelserne i udvalget været rejst det spørgsmål, som også har været nævnt tidligere her, om maksimumsgrænserne var høje nok også for de institutioner, hvor der var et særlig stort plejebæhov, eller for nogle af daginstitutionerne.

Jeg kan ikke sige, at mine betænkeligheder er blevet helt og aldeles bortvejret, men de har ikke en sådan vægt, at de vejer tungt til i forhold til de meget store fordele, jeg ser i forslagene som vil opfordre kommunerne til en økonomisering.

Vi har været inde på spørgsmålet om de meget forskellige udgifter, man finder for daginstitutioner af samme type, og har opfordret ministeren til at undersøge dette spørgsmål nøjere. Jeg går ud fra, at vi vil komme tilbage til hele dette spørgsmål om, hvorfor udgifter til kost og til mange forskellige ting ligger så forskelligt i institutinstyper, der i øvrigt er ensartede.

Vi kan fra radikal side anbefale forslagene til vedtagelse.

Palle Simonsen (KF):

Der er allerede sagt meget om de to lovforslag, der her er til anden behandling, og da der ikke er stillet direkte ændringsforslag, skal jeg kun komme med nogle ganske enkelte bemærkninger.

Vi kan selvsagt tilslutte os de hovedprincipper — som det også fremgår af flertalsudtalelsen fra udvalget — som ligger i at give ministeren en bemyndigelse til at fastsætte loft over refusionerne på de to områder,

nemlig på alderdomshjem og plejehjem og på daginstitutioner. Jeg må måske sige, at jeg har meget svært ved at se, hvorfor forslagene skulle tilbage til udvalget, for det drejer sig jo alene om at give ministeren en bemyndigelse inden for visse nærmere fastsatte grænser, som vi under udvalgsarbejdet har forsøgt at definere klarere, og det mener jeg vi har lov til at sige er lykkedes.

Det, der for os er det afgørende i denne sag, er, at vi ligesom kommer i gang med dette system. Der er nok mange ting, der skal rettes, men lad os nu prøve at få de praktiske erfaringer på grundlag af det første års lofter; da ministeren har givet tilsagn om at komme til udvalget og drøfte de fremtidige, tror jeg i og for sig først det er ved næste milepæl, vi virkelig har mulighed for at se, hvad det er, der skal ske på dette område. Dette er en begyndelse, og den finder vi er meget væsentlig.

Ebba Strange (SF):

I modsætning til fru Eva Gredal er jeg ikke blevet synderlig beroliget under udvalgsarbejdet. Det er endnu mere gået op for mig, at det, vi her har med at gøre, først og fremmest er besparelsesforslag, og jeg vil gerne dele mit indlæg op i to: først snakke lidt om besparelserne og dernæst lidt om princippet for maksimumsgrænser.

Jeg har hørt en hel del i den korte tid, jeg har været i dette høje ting, om, hvor meget bedre børn havde det hjemme hos deres forældre end på daginstitutioner, og hvor meget bedre de gamle havde det i deres egne hjem end på plejehjem. Hvis man virkelig vil følge den filosofi op fra folketingets partiers side, måtte man vel prøve at kompensere for disse forfærdelige fortrædeligheder ved at gøre tilværelsen på disse institutioner så udholdelig som muligt i stedet for at gå den anden vej.

Tværtimod går vi altså nu den anden vej og bruger netop institutionsområderne som besparelsesobjekter. Jeg har personlig aldrig syntes, at vores institutioner var gode nok, hverken daginstitutioner eller plejehjem. Jeg kan give et eksempel. Sådan som reglerne er i dag, skal der være 20 børn plus 2 voksne på et areal på 40 m²; jeg vil bede de tilstedeværende om at gå hjem og måle deres dagligstuer op og prøve at se, hvor

[Ebba Strange.]

mange børn der faktisk skulle kunne være i deres dagligstue, hvis deres hjem var en daginstitution.

Nu sætter man så maksimumsgrænser for etableringen af institutionerne, og det vil sige, at vi ud i fremtiden låser situationen fast og lukker af for en udvikling, sådan at institutionerne kunne blive bedre. Der skete en vis udvikling i 1960'erne på grund af vores gode økonomi. Der skete en udvikling, hvor vi fik større beløb stillet til rådighed for driften af institutionerne, og det betød, at visse institutioner blev til det, som vi i vores parti altid har ment daginstitutioner bør være, nemlig ikke opbevaringsanstalter, men pædagogiske trivselsmiljøer og et supplement til hjemmene. Den udvikling bremser vi nu, når vi sætter disse besparelsesforslag i kraft, og det supplement til hjemmet er nødvendigt i dag; hvad enten man kan lide det i fremskridtspartiet og venstre, eller man ikke kan lide det, er det nødvendigt, for vi har skabt nogle boligkvarterer og nogle bykvarterer, der er uegnede som opholdssteder for børn og gamle. Det er nødvendigt, fordi også landbomiljøerne har skiftet karakter, der er blevet mekaniseret, folk er udearbejdende, der er få børn, der er langt til nærmeste naboer. Vi har selv skabt den udvikling, men vi er ikke parat til at betale for den ved at give børnene og de gamle rimelige væresteder som erstatning.

Det er også nødvendigt, fordi kvinderne i dag ikke ønsker at skulle holdes hjemme i en lille lejlighed for kun at varetage pasningsforpligtelser, og at det skulle være det eneste, der gav dem deres samfundsmæssige berettigelse. Det er også nødvendigt af hensyn til alle de familier, hvor det ikke er et spørgsmål om lyst, men et spørgsmål om nødvendighed, at begge forældrene er udearbejdende, eller hvor der eventuelt kun er én forsøger.

Hvis vi nu — og det er det vi kommer til at gøre, og jeg gruer for det resultat, vi får ud af vedtagelsen af denne lovgivning — skærer toppen af de bedste af vore institutioner, blive de igen bare til opbevaringssteder, hvor vi kan anbringe de personer, der er overflødige i vores samfund, enten fordi de endnu ikke kan gøre nytte, fordi de er for små, eller fordi de ikke mere kan gøre nytte, fordi de er for gamle.

Jeg går ud fra, at hvis de partier, der taler så varmt for, at kvinderne og børnene og de gamle skal blive i deres hjem, virkelig mener noget med det, må vi kunne forvente nogle udspil, som går på, at vi skaber nogle beboelses- og samlivsformer, nogle produktionsformer, nogle arbejdstider m. v., som kan tilgodese den menneskelige trivsel.

Det var lidt om spareforslaget, og det har jeg ikke noget som helst tilovers for.

Maksimumsgrænser ville jeg egentlig godt have diskuteret, og jeg vil egentlig godt gøre det på et senere tidspunkt i dette ting, men det skal gøres på et sagligt grundlag og ikke på det meget overfladiske grundlag, som jeg synes vi har gjort det på også i udvalgsbehandlingen. Grundlaget burde være, at vi var startet med en debat om, hvad vi egentlig vil med vore plejehjem og med vore daginstitutioner. Hvilke børn er det, vi tilbyder ophold disse steder? Hvilke gamle er det, vi tilbyder ophold? Og hvilke alternativer har vi at tilbyde disse grupper, hvis vi ikke vil have dem på institutioner? Hvilke mål skal institutionerne opfylde? Skal de kunne tilbyde udvikling og trivsel, eller skal de bare være opbevaringssteder? Hvor højt vil vi prioritere institutionerne?

På baggrund af en sådan debat og en beslutning derudfra kunne vi tage stilling til, hvor meget vi ville ofre på området, og hvor vi skulle tage pengene fra. Det, vi her er udsat for, er en hovedkuldts handling, der vil ramme i flæng uden idé og uden plan.

Lad mig give et par eksempler, som vi har fået under udvalgsarbejdet. Forslagene opererer kun med to grænser, én for Københavnsområdet og én for provinsen. Visse plejehjem er udelukkende indrettet til patienter, der er meget behandlingstrængende. De får efter forslaget de samme maksimumsgrænser som de hjem, der blandt klientelet har flere, som godt selv kan deltage i nogle af de daglige funktioner. Nogle daginstitutioner har opbygget en årelang tradition for at tage på feriekoloni med børnene til udvikling og glæde for de børn, der kommer med. Andre institutioner har ikke den tradition, måske fordi forældrene til børn i de sidstnævnte institutioner i højere grad sætser på ferie med deres børn end i førstnævnte. De får nu samme maksimale tilskud. Nogle nye institutioner har nyt per-

[Ebba Strange.]

sonale uden anciennitet og derfor lave løn-
ningsudgifter; de får samme maksimumstil-
skud som institutioner med personale, der
har været i den samme institution i 10-15
år, og som derfor har opnået en temmelig
høj lønanciennitet. Jeg kunne fortsætte med
masser af eksempler, men skal ikke trætte
tinget med det, men bare fastslå, at der for
mig at se ingen plan er i den politik, vi her
bliver præsenteret for.

Så har ministeren til disse indvendinger
svaret, at grænserne er sat så højt, at selv
institutioner, hvor de nævnte forhold gør sig
gældende, skulle kunne drives inden for
maksimumsgrænserne, og det svar har soci-
aldemokratiet bl.a. stillet sig tilfreds med at
få. Jeg vil gerne spørge: hvad betyder det at
kunne drives? Hvilket kendskab har vi til de
konsekvenser, det vil medføre? Efter de
oplysninger, vi har fået, og det endda fra
socialministeriet selv, svinger besvarelsene
fra den ene institution til den anden på et
eller andet sted mellem 5-6 pct. op til 40
pct. Hvordan kommer de institutioner til at
se ud, der skal til at spare 40 pct. i næste
finansår? Jeg ville nødig arbejde dér.

Lovforslag nr. 135 indeholder også en af-
skaffelse af statsrefusion til læge- og tandlæ-
getilsyn i daginstitutionerne. Socialmini-
steren har stillet sig imødekommende over
for, at institutioner med særlig truet klientel
kan træffe aftaler om lægetilsyn mod refusi-
on.

Det er godt, men det er efter min mening
ikke nok. Vi må stadig væk vende os mod
den sundhedsmæssige forringelse, der ligger i
lovforslaget. De truede børn er ikke samlet i
enkelte institutioner, som man sådan kan
pege ud og sige: dér er de, dem giver vi lov
til at få lægetilsyn. De findes i større eller
mindre tal i alle institutioner, og derfor er
regelmæssigt lægetilsyn nødvendigt, hvis vi
ikke skal opleve sundhedsmæssige tilbage-
skridt blandt vores småbørn. Der er i tidens
løb opdaget mange småskavanker hos børn
ved disse lægetilsyn, samtidig med at den
almindelige hygiejne i institutionerne har
kunnet holdes under kontrol.

Fremskridtspartiet og retsforbundet fore-
slår, at pædagogerne skal påtage sig at hen-
vise børn til lægen. Det er en meget stor til-
lid, fremskridtspartiets lægelige repræsen-
tant i socialudvalget pludselig viser disse

pædagoger, som han har ellers kun har haft
foragt tilovers for. Da jeg ikke drømmer om,
at hr. Erlendsson vil være med til at for-
længe pædagoguddannelsen, vil jeg som
forælder udtale, at jeg føler mig tryggere
ved, at en læge tager sig af det lægelige og
en pædagog af det pædagogiske end om-
vendt.

Med hensyn til tandlægetilsynet henviser
socialministeren til den kommunale børne-
tandpleje. Ministeren burde bedre end andre
vide, at den kommunale tandpleje slet ikke
er udbygget til at omfatte småbørn, så
henvisningen er helt illusorisk. Vi afskaffer
altså en spød begyndelse til noget, som alle
er enige om ville være godt, nemlig at tand-
pleje blev startet i småbarnsalderen, fordi
det ville spare tandlægeudgifter senere i li-
vet. Men spareforslaget er uden perspektiv,
det er et spareforslag, der set i en større
sammenhæng ganske enkelt bliver fordyren-
de. Men disse overvejelser eller beregninger
har man altså ikke kunnet eller villet gøre
sig fra regeringens side.

Lad mig til slut slå fast, at vedtagelsen af
dette lovforslag giver sorteper videre til
kommunerne. Gennem de proportionale
kommuneskatter må befolkningen nu, forskel-
ligt fra kommune til kommune, betale for
regeringens manglende evne til at foretage
en virkelig gennemarbejdet planlægning.
Måske kan vi ikke sidde her i tinget og fast-
sætte, hvilken standard vores institutioner
skal have i forskellige egne af landet. Men så
lad os erkende det og så vente med dette lap-
peri, til der kan indføres en rimelig bloktil-
skudsordning.

Hanne Reintoft (DKP):

Som allerede sagt ved første behandling
kan vi under ingen omstændigheder støtte
disse lovforslag. Vi har advaret mod det, der
er blevet advaret fra pædagogkredse, vi har
set, at man allerede i nogle kommuner er
nødt til at skære ned på personaletallet for
ikke at få priserne alt for højt op. Vi ved,
det skader både forældre og børn, og når jeg
nu kan forstå, at man igen i udvalget har
haft denne illusoriske debat om, hvorvidt
børnene skal være hjemme eller ude, er der
kun at gentage, at det er og bliver en skin-
debat, det er en debat for overklassens og
middelklassens kvinde, det er ikke en debat
for arbejderkvinden, der med de huslejer og

[Hanne Reintoff.]

de prisstigninger; vi har haft, simpelt hen er nødt til at være ude.

Jeg har før gjort opmærksom på de tal, der viser, at vi er det land i EF, der har de fleste kvinder i erhverv, vores arbejdsstyrke er i meget høj grad baseret på kvinderne. Det er altså sådan, at kvinderne går ud, de er nødt til at gå ud, og det bliver et spørgsmål, om børnene skal passes ordentligt eller ej, og ikke om de overhovedet skal passes.

Jeg synes, man burde have overvejet de forslag, der er kommet fra pædagogernes organisationer om inddragelse af spørgsmålet om lønudgifterne og om en anden tilrettelæggelse af hele forældrebetalingssystemet, fordi den betaling ligger alt, alt for højt. Vi er jo tit meget ulogiske i vores statsapparat, og det er tit det, der gør folk så forfærdelig vrede, fordi de ikke kan forstå nogen ting af, hvad der sker. Og vi hævder jo altid, f. eks. når vi skal udbetale offentlig hjælp til folk, at man kan forsørge et barn for det, man kalder normalbidraget, og summen af faderens og moderens normalbidrag er ca. 400 kr.

Hvis man f. eks. skal beregne offentlig hjælp til en enlig mor, siger man, at hun kan få faderens normalbidrag plus børnetilskuddet, det er godt og vel 500 kr. om måneden, og det skal hun kunne forsørge et barn for. Hvordan man så vil kunne forklare hende, at pladsen på vuggestuen, der skal passe det bare i dagtimerne, koster 700 kr., er mildest talt ikke indlysende. Vi mener simpelt hen ikke, at daginstitutionspladserne må koste mere end det halve af det normalbidrag, vi selv har fastsat som den takst, man kan forsørge et barn for.

Med hensyn til tandlægetilsyn og lægetilsyn er jeg ganske enig med fru Ebba Strange i, at det er en dårlig begrundelse, ministeren har, for den har ikke hold i virkeligheden, og vi må skarpt vende os mod det; vi ved, det går ud over de mest sølle familier — det er dem, der har sværest ved selv at finde til læge — og vi ved også, at det på lang sigt absolut bliver omkostningsfordyrende for

samfundet, når skaderne skal repareres senere.

Plejhjemstilskuddenes indskrænkning bliver virkelig et af dette tings mange alvorlige politiske dumheder. Jeg kan forstå, at man i udvalget har siddet og leget med, at der også på vores plejhjem skulle være et for højt serviceniveau. Det passer unægtelig meget dårligt med PP II, der mener, at ca. 7.300 plejhjemspadser må nedlægges, fordi de er af for ringe standard; det er ganske logisk, at netop det tunge plejeklientel, som der jo desværre bliver flere og flere af — og det er jo snart også kun dem, der kommer på plejhjemmene — kræver et stort driftsbudget, fordi de med hensyn til selve plejen næsten skal have hospitalsniveau. Det, man kan spare på, er det dyre apparatur og de dyre speciallæger, men ikke på selve omsorgen og sygeplejen.

En politik som denne låser os fast i økonomisk dyre løsninger, f. eks. de dyre hospitalspladser — se nu bare: man må bruge Hvidovre hospital til plejepatienter — og det hindrer besparelser i den mere aktive del af sundhedssektoren, hvor vi ved der er store, store befolkningsgrupper, der har brug for hurtigere og nemmere at få adgang her til.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Jeg vil gerne takke udvalget for det store arbejde, der er gjort i forbindelse med disse to forslag, og i øvrigt sige over for de indvendinger, der har været imod forslagene ved denne lejlighed fra socialistisk folkepartis og kommunisternes side, at man ikke helt synes at have forstået vores opfattelse i regeringen, som nemlig er den, at det i en periode, hvor vi har behov for at begrænse forbruget af ressourcer i den offentlige sektor, med andre ord har et afgrænset beløb til rådighed, må være mest hensigtsmæssigt, at vi holder et niveau, som er rimeligt, og som så mange som muligt kan få del i, fremfor at lade nogle institutioner vokse op med udgifter, der ligger langt over gennemsnittet, medens andre må være langt under.

[Socialministeren.]

Det er efter vores opfattelse rimeligt, at de tilskud, der kan gives fra staten til disse områder, bliver givet til et rimeligt standardniveau; det, der ligger derover, må være kommunernes egen opgave, hvis de vil skaffe deres borgere en særlig god service på dette område. Dette er baggrunden for, at vi har lavet disse forslag, som de er lavet.

Ib Andersen (FP):

Efter samråd med formanden for socialudvalget (vil jeg gerne endnu en gang understrege fremskridtspartiets holdning på de to omtalte punkter, nemlig adskillelse af maksimumsgrænserne for løn- og driftsudgifter samt ophævelse af institutionslægen, og derefter lade det blive stående i betænkningen og håbe på, at man vil følge det fremover. Efter at jeg i samrådet med formanden for socialudvalget fik oplyst, at det på grund af tidnød og andre ting ville være til belastning at lægge disse ændringsforslag ind imellem anden og tredje behandling, vil jeg hermed tage mit forslag om at lade lovforslagene gå til udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling tilbage.

Hermed sluttede forhandlingen.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om børne- og ungdomsforsorg. (Økonomiske maksimumsgrænser for daginstitutioner m. v.).

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister. (Økonomiske maksimumsgrænser for alderdomshjem og plejehjem).

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om social bistand.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 45) findes i tidenden sp. 1266, udvalgets betænkning i tillæg B. sp.).

Der var stillet 172 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af Hanne Reintoft (DKP), Fruglsang (DKP), Kaj Hansen (DKP), Knud Jespersen (DKP), Freddy Madsen (DKP) og Ib Nørlund (DKP):

Til § 2.

1) I 2. pkt. udgår „kvinde“ og erstattes af: „person“.

Til § 6.

2) *Stk. 1* affattes således:

„Enhver mand og kvinde er over for det offentlige forpligtet til at forsørge sig selv, sin ægtefælle og sine børn under 18 år i den udstrækning, lønindtægten eller anden indtægt muliggør det.“

Til § 9.

3) Som nye stykker tilføjes:

„*Stk. 2.* Det påhviler det sociale udvalg at drage omsorg for, at der i forbindelse med enhver henvendelse om hjælp gives den, der søger hjælpen, nøje orientering om hjælpemulighederne.